

herra! See laps on minu, ja ennemini kui minna sellest lapsest lahkun, ennemini — —!”

„Olge rahul!” ütles kohtuwanem naerates. „Seda mina arwasin; mina olen järele kuulata lasknud ja teada saanud, et Teie seda last armastate ja temaga heaste ümber käite!”

„Kohtuherra!” hüüdis sadulsepp, „ärge wõtke seda last mitte ära! See on minu ainus elurõõm. Ilma selle lapsega ei wõi mina mitte elada!”

„Seda ei pia Teie ka mitte! Selle lapse ema on, kuidas tunnistatud, üks seesugune, kelle kätte last ei tohi usaldada. Meie oleme selle pärast teda kaswatamise-õigusest lahti mõistnud ja Teile jääwad kaswu-isa õigused ka edaspidi, kunni Teie teda ehk fõrd omaks lapseks tahate kinnitada lasta.”

Kohtuwanem oli senni last oma juure kutsunud ja silitas meelitates käega üle tema ruuge pea. Seal tulwad pisarad sadulseppa silmi, tema ei suutnud oma liikumist taltsitada, langes iste peale, muljus last oma wasta ja nuttis.

Magu ime näitab wälja, kui fõrd hoowi warjusse, fõrgete majade wahel, üks pääwakiir langeb, üht rohelist põesakest ehk wiltsat puukest haljendama ja õitsema panema. Suurem ime on aga, kui ühe inimese pimedasse südamesse armastuse

kiir langeb ja tarretanud südamest pehme tundmuse õisi wälja soojendab.

Wana Kadrina eestkostmine.

Daani-keelest.

Pingi peal pärna all, selle maja ukse ees, kus waesed wanad naesterahwad elasiwad, istusiwad emand Rasmussen ja emand Kasperjen, hoolega oma igapäawast tööd tehes: nemad ludusiwad sukka ja ajasiwad juttu.

„Teie ei p'ia minu juttu tõeste mitte mõõriti tähendama, emand Kasperjen!” ütles emand Rasmussen. „Mina ei laeba ju mitte —”

„Selleks ei ole Teil ka tõeste mitte asja! Teil on kaks terwet jalga ja Teie wõite läia!” hüüdis emand Kasperjen launis tigidast ja waatas oma lastude peale, mis tema mõlemal pooltel seisiwad!

„Ja muidugi! ja muidugi!” wastas emand Rasmussen nii lahkest kui wõimalik. „Teie üle kurdan mina ka, emand Kasperjen, ja mina mõtlen sagedast, et Teile fõrd fõrralt oma jalgu laenaksin, — hea meelega annaksin neid lohe terweks pääwaks fõrraga!”

„Ja, seda on fõrge ütelda!” tähendas emand Kasperjen.